

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-06-22)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-06-22)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 18. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010036.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bonderup, d. 22. Juni 1861.

Tak for Underretningen om Deres og Herholdts Komme.³ Kunde man nu ikke bevæge ham og Dem at overnatte s. 19her og først tage herfra Torsdag Eftermiddag 61/2? Vi kunde da ret i Mag tale om Alt. Lader det sig gjøre, veed jeg, De ikke siger mig nei.

Jeg har ret været sjæle- og legemsmat, siden vi sidst saaes. Det kommer vel og for en Deel af den megen Torden, der er i Luften, og jeg hænger nu engang stærkt sammen med Elementerne. I Løverdags Eftermiddag vandrede jeg ene og beklemt om Hjertet, ind i Skoven, med Eckermanns „Gespräche mit Goethe“ i Haanden.¹ Jeg satte mig paa Jorden op ad en Høestak, men uagtet Ecker-manns Levnet virkelig interesserede mig meget, faldt jeg i en dyb Søvn. Jeg blev meget forundret, da jeg vaagnede, og tænkte: Hvad vilde Kongen af Holland sige, om han saae dig i den Positur! Skamfuld reiste jeg mig op, rystede Høet af mine Klæder, gik hjem og fortsatte Læsningen længer, end jeg burde. Hvad var dog den Goethe for et mærkeligt Menneske! Jeg siger ikke som Rachel²: „Der manglede ham kun at have kjendt og levet sammen med mig.“ Jeg siger: mig mangler at have kjendt og levet med ham. Og dog har jeg havt den Lykke at have levet med En, der var ham meget aandsbeslægtet. Hvor mange kan sige det? Jeg skal vise Dem et Sted i Bogen paa Onsdag, hvor Goethe udtaler sig om religiøse Damer. Jeg maatte tænke paa min Aften-Prædiken til Dem og takkede Gud, at De ikke var Goethe. Det er jo fælt, hvad De skriver om Hall. Bare vi ikke kommer til at sørge over, at han ikke fulgte sin Faders Haandværk istedetfor at blive Udenrigsminister.³ Hvorledes hænger det dog sammen, at hans Colleger finder sig i at spille de Stumme i Danmark? Det er jo uværdigt at være Medlem af en Regje-ring paa den Maade. Andræ faar jo Ret i ikke at ville være Minister, naar Hall er Udenrigsminister. Seer De Andræ, saa siig ham, at jeg længes efter at tale med ham.

Jeg tænker saa ofte paa Dem med Taknemmelighed, naar jeg gaaer her saa ene omkring. Paa al Deres Godhed og Omsorg for mig. Deres milde — vist for milde — Dom over mig. Deres Glæde ved at forskaffe mig nogen Glæde. Deres Interesse for min kunstneriske Virksomhed. Kort, Deres Hjelp i stort og smaat. Jeg repeterer ofte for mig selv de to sidste Vers af Goethes deilige Digt „An den Mond“.⁴ Sligt kan vi andre dødelige vel føle, men kun en Goethe formaaer at udtale det klart og bestemt. I disse s. 20Aftener har Naturen netop den Dragt paa, som omtales i dette vidunderlige deilige Digt. Det maa dog være en Salighed at kunne saaledes, som han, udtrykke i Ord, hvad der griber Sjælen; og hvilken Befrielse maa det ikke være! Brøndsted sagde: „Alle Mennesker bør kunne synge!“ Jeg siger, alle Mennesker burde kunne digte. Men der hører Vinger til at digte, og mine hænger blytunge til Jorden. De troer ikke, hvor jeg i Grunden har det tungt i denne Sommer, hvor sjæleamat jeg føler mig. Er Veiret slet, da klager jeg over, at man ikke kan komme ud, er det godt, gider jeg ikke gaae ud. Jeg synes undertiden, at det er dumt, at jeg tænker paa at bygge mig et Huus. Jeg trænger til at løsrides og ikke til at binde mig ved nye Baand. Dog nu begynder jeg at blive urimelig og vil standse disse Klager itide. Giid De, der har deelt saa mange tunge Timer med mig, ogsaa maa komme til at dele de lysere, ifald det er Himlens Villie, at saadanne skal oprinde. Jeg er paa engang for ung og for gammel; for ung til at afslutte mit Begnskab, for gammel til at begynde forfra med nye Forhaabninger, nye Interesser, nyt Arbeide. Dog jeg vilde jo ikke klage, altsaa — Punktum. —

Nu vil jeg glæde mig til at modtage Dem paa Onsdag og takke Dem ret hjertelig for, at De kommer og ikke trættes af at arbeide for mig, og endelig ønske, at De maa kunne læse dette kludderagtige — ja det skal vel være et Brev fra

Deres hengivne
Johanne Luise Heiberg.

Jeg har kjæmpet med mig selv, om jeg skulde sende dette Brev bort, dog Begyndelsen af Brevet gjør, at jeg sender det.